

Van de rosse

Ik kwam op de wereld, mer da viel ni mej.
Ze zagen me komen en vader die zei:
“Amai, ’t is ni waar, da kan toch ni zijn.
Ne rosse, da’s erg, diejen is ni van mijn.”

Mijn vader die wier toen beroepsdronkelap.
Mijn en mijn moeder vergat ie al rap.
’t Verdriet van oons moe was nimmer te houwe,
sindsdien hee ze nooit nog mej mij willen stouwen.

De ramp wier bekend, mer wat een abuis.
Op zekere morgend, daar stonde z’aan huis.
Kerels van’t vilbeluik, grote mej botte,
Vroegen, waar zittem, dieje kleine, dieje rotte?

Na vraag ik on ullie, is da ni wreed?
Ik zen toen gon lopen, kletsnat van het zweet.
Ikke ne rotte? Wie durft ’t beamen?
Hoogstens te rijp! Het vrouwvolk versta me.

Zo heb ik gelejen een zwaar bestaan,
Totdat ik in stilte mijn vlam uit liet gaan.
Now staatop mijn graf, da zulde vestaan:
‘Als rosse gekomen, als rotte gegaan!’